

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 003164 17 Кж
Бања Лука, 15.05.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Н.Р., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби главног окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003164 16 К од 30.10.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.05.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба главног окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003164 16 К од 30.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 003164 16 К од 30.10.2017. године, оптужени Н.Р., на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, 108/04, 37/06 и 73/10, 01/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио главни окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву (у даљем тексту: тужилац) због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог адвокат А.М. је предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор на жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Супротно жалбеним приговорима, чињеница да је у уводном дијелу побијане пресуде, као и на почетку образложења исте, наведено да се поступак против оптуженог Р. водио због кривичног дјела из члана 224. став 2. КЗ РС, никако не значи да је пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, првобитном оптужницом Оружног јавног тужилаштва у Источном Сарајеву број Т17 0 КТ 0007560 16 од 01.11.2016. године (која је дана 02.11.2016. године потврђена од стране судије за претходно саслушање првостепеног суда), оптужени Н.Р. и сада осуђени Д.Г. су се теретили за извршење кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. КЗ РС, па су и два главна претреса пред првостепеним судом одржани по наведеној правној квалификацији, те је дана 24.05.2017. године тужилац измјенио чињенични опис и правну квалификацију, стављајући на терет оптуженима кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС. Имајући у виду наведено, те имајући у виду да је у изреци побијане пресуде, правилно наведена правна квалификација у складу са измјењеном оптужницом, па с обзиром да увод пресуде није саставни дио изреке пресуде, то су без основа жалбени приговори којима се указује на неразумљивост и противријечност изреке побијане пресуде самој себи и њеним разлозима.

У сегменту побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом се приговара да је погрешан закључак побијане пресуде у погледу чињенице да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, тврдњом да је такав закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа, те да првостепени суд није цијенио као доказ правоснажну пресуду поводом исте кривичне ствари у односу на Д.Г. С тим у вези, жалба истиче да је првостепени суд занемарио чињеницу да је оптужени Р. у тој пресуди, у радњи инкриминације био неизоставан и конститутивни чинилац и да је као такав утврђен правоснажном судском одлуком. У том смислу, жалба оспорава и став суда у вези са утврђењем да се из транскрипата пресретнутих разговора оптуженог Р. и Г., не може поуздано закључити о чему разговарају њих двојица, односно, да ли уопште разговарају о опојној дроги.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени Н.Р. починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС и о томе дао детаљно и ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, оцјењујући исказе свједока С.К., Е.Ж., М.М. и С.П., побијана пресуда правилно утврђује да исти не потврђују чињеничне наводе предметне оптужнице у односу на оптуженог Р., јер из њихових исказа нити прозилази да је оптужени Р. добијао опојну дрогу „спид“ од Г., нити да је посједовао ову врсту опојне дроге, нити да ју је неком продавао или нудио на продају. Чињенице о активној продаји, набавци и растурању дроге, које је свједок М. износио у свом исказу, је лична претпоставка овог свједока, заснована на садржају пресретнутих разговора.

Надаље, насупрот жалбеним тврдњама, побијана пресуда је правилно утврдила да спроведени докази не упућују на несумњив закључак ни да је оптужени Р. посредовао у продаји опојне дроге, те да постоји само сумња о томе и то искључиво на основу пресретнутих разговора. Међутим, докази у виду транскрипата разговора немају доказну снагу у погледу квалитета садржаја правно-релевантних чињеница и исти су као такви недовољани за закључак о доказаности радњи извршења кривичног дјела за које се терети оптужени. Ово посебно ако се има у виду да су датуми када су забиљежене телефонске комуникације између оптуженог Н.Р. и Д.Г., потпуно различити од датума када је код Д.Г. пронађена и одузета опојна дрога „спид“ у количини од 7,8168 грама. Осим тога, постојање правоснажне пресуде поводом исте кривичне ствари у односу на Д.Г., која је донесена на основу споразума о признању кривице овог лица, сама за себе, не значи да је том пресудом утврђена кривица и оптуженог Р., како то жалба погрешно сматра.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени Н.Р. предузео радње чињенично описане у диспозитиву предметне оптужнице, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соње Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић